

der er endeligt konstaterede. Alle Ulykkestilfælde under Krigen behandles, som det ærede Medlem fra Middelfart nævnedes, paa den Maade, at der ydes en Statsgave af 500 Kr. aarlig til Enken og en Understøttelse een Gang for alle til de forulykkedes Forældre. Jeg vil gerne yderligere udtale, at denne livsvarige Pension paa 500 Kr. til Enker plus et Tilskud til Børnene og Gaven een Gang for alle til Forældrene er at betragte som en Anerkendelse, idet der jo er ydet de omkomne almindelig Forsikringsunderstøttelse gennem Ulykkesforsikringsloven og yderligere en meget forhøjet Forsikringsunderstøttelse gennem Redernes Bidrag. Hvad Staten yder ekstra, er altsaa at betragte som en Hædersgave, og det er ogsaa udtrykkelig i Folketinget i 1914, da vi første Gang drøftede dette Spørgsmaal, betegnet saaledes, idet jeg i Anledning af den Diskussion, der fandt Sted, og som rejstes af et Medlem af Partiet Venstre, udtrykkelig udtalte: „Jeg mener, at Forholdet rettelig bør ordnes saaledes, at Understøttelsen fremtræder som en Statsanerkendelse i Tilfælde af, at en Ulykke indtræder, og at denne Anerkendelse udtrykkes saaledes, at der ydes dem, som er blevet Invalider, eller dem, der er blevet berøvet deres Forsørger, en Statsgave, uanset hvad de har oppebaaret igennem den dem tilkommende Forsikringssum“. Naar man den Gang valgte at gaa den Vej, var det, fordi man ikke gennem Tilskud fra Staten paa nogen Maade vilde virke hen til at forringe det Forsikringsbeløb, der ydedes dem paa anden Maade, idet man mente, at der kunde aabne sig saadanne Muligheder for Skibsfartens Forhold, der vilde gøre det naturligt, at denne senere forøgede Forsikringsbeløbet. Dette er ogsaa sket, idet Forsikringsbeløbet, siden vi i 1914—15 talte om denne Sag, er blevet betydelig forøget af Rederne paa Grund af Skibsfartens særlige Forhold. Og det var magtpaaliggende, at den Statsgave, denne Anerkendelse, som blev ydet gennem denne livsvarige Pension, ikke skulde forringe, hvad de søfarende paa anden Maade kunde opnaa. Det forekommer mig derfor, at det Ændringsforslag, som det ærede Medlem fra Middelfart har stillet, og som henviser til, hvad Rigsdagen, Lovgivningsmagten og Regeringsmagten allerede har gjort, og derefter rejser Spørgsmaalet om yderligere Anerkendelse, udtrykker det rette Forhold og fastslaar, hvad der virkelig er sket, hvorom der i

den første ærede Talers Udtalelser syntes at være nogen Uklarhed.

Brorsen: Paa mit Partis Vegne skal jeg sige, at vi kan tiltræde det Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik). Som det allerede er blevet udtalt fra forskellige Sider, er vi jo inde paa den Praksis, at i de enkelte Tilfælde, hvor Sømænd er gaaet bort, forhandles der mellem Ministeren og Finansudvalget om, hvor stor en Statsgave der skal gives. Jeg for mit Vedkommende kan fuldt ud stille mig ved Siden af de ærede Medlemmer, der har udtalt deres store Sympati og Respekt for den danske Sømandsstand, der i Virkeligheden er den eneste Samfundsklasse her i Landet, der under de for vort Land og Folk saa farefulde Tider har givet Livet som Indsats. Jeg mener derfor, at der skal gives en rundelig Statsgave til de efterladte. Man vil maaske erindre fra Forhandlingerne i 1915, da der var Tale om en Ændring i Søfolks Ulykkesforsikring, at der af mit Partis Ordfører, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), blev slaaet til Lyd for, at man i Stedet for den Praksis, vi nu er kommet ind paa, skulde have fastslaaet gennem Lovgivningsmagten, hvor meget der skulde ydes, saaledes at Søfolk vidste bestemt, at der var sikret deres efterladte en betydelig Sum. Det er allerede udtalt af den højtærede Indenrigsminister, at man fra Indenrigsministeriets Side var noget ængstelig ved at gaa den Vej, idet man mente, at det kunde bidrage til, at Rederierne vilde bevilge mindre Understøttelser. Vi ser den Dag i Dag saaledes paa Sagen, at det vistnok vilde have været den heldigste Vej at gaa, idet det derved vilde være nok saa tydelig tilkendegivet, at vi fra Lovgivningsmagtens og Regeringens Side virkelig vil yde vor Anerkendelse ved at give en rundelig Statsgave, fastsat een Gang for alle, til de efterladte efter de Sømænd, der maatte sætte Livet til. Men da vi nu, som sagt, er kommet ind paa en Praksis, som er nævnt af det ærede Medlem fra Middelfart, er der ingen Grund til at tage den gamle Debat op paa ny, og derfor kan vi tiltræde det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem fra Middelfart, og i det hele udtale, at vi i det enkelte Tilfælde vil optræde saa kulant, som det efter vor Mening er absolut rigtigt at gøre i saadanne Tilfælde.